

— Какво има, бай Маноле?

— Търсихъ те въ общината, Алексе. Запрѣли сте единъ човѣкъ зарадъ мене, да го пуснете. Азъ мойтъ пари ги намѣрихъ. Далъ съмъ ги на сина си, на Марка, и съмъ забравилъ. Пуснете човѣка, не е кривъ.

— Е, щомъ е тъй... Нѣма ли да слѣзешъ, бай Маноле?

— Не, имамъ работа. Сбогомъ, Алексе!

— Сбогомъ, бай Маноле.

Кабриолетътъ съ хубавитѣ коне замина и се скри въ тъмнината, а Алекси влѣзе въ общината. Мина се още половина часъ и отъ тамъ излѣзе Татаръ-Христо. Отби се не въ Филиповата кръчма, а при дѣда Василя. Не погледна никого, никого не поздрави. И безъ туй въ кръчмата имаше само единъ-двама души. Татаръ-Христо си заржча ракия, гледаше навжсено предъ себе си и мълчеше. Като изпиеше чашата си, подрѣпваше ту единия си, ту другия си мустакъ, или понатисваше бомбето на главата си. Все тъй мълчешката той стоя доста. И доста пи.

Когато вече бѣше си платилъ и станалъ, дѣдо Василь му каза:

— Какво, Христо? Ти май пообра паяжината въ маазата?

Татаръ-Христо и сега нищо не каза, но когато бѣше вече прекрачилъ прага, изведнажъ се повърна.